

[Duetoft]

at Socialdemokratiet har valgt at undlade at stemme til vores dagsorden, men uden at det skal være en opfordring til hr. Poul Nielson, vil jeg da gerne sige, at selv om hr. Poul Nielson skulle have fundet på at stemme imod dagsordenen, kunne vi nok snakke sammen bagefter, også efter et valg, hvis det var nødvendigt.

(Kort bemærkning).

Riishøj (SF):

De ting, jeg nævnte omkring finansieringen, gik jo på det, CD har gjort, siden de var i regering. Det er rigtigt, at da man var i regering, gjorde man noget andet, end da man var uden for regeringen.

Inden for de sidste år har CD jo foreslået en lang række ting med hensyn til ejendomsbeskatning, lejeværdi af egen bolig, nedsættelse af moms til EF-niveau og nu afgifterne på energi, og tilsammen må det løbe op til skønsmæssigt mindst 15–20 mia. kr., og der er ikke kommet et eneste forslag til enten kompenserende besparelser eller nye indtægtskilder. Og det vil sige, at siden CD er gået ud af regeringen, har alt altså gået på regulært overbud. Jeg har ikke set, hvordan man vil finansiere de ting; man har endda, tror jeg, fejlet det af vejen og sagt: Det er ikke vores opgave. Derfor synes jeg, at CD slipper alt for let. Jeg nævnte før, hvordan vi blev angrebet for nogle år siden med hensyn til bruttonationalproduktet – vi synes med urette – men nu bliver vi ikke angrebet for det mere. Men jeg har altså ikke set CD fremsætte forslag til finansiering af de 15–20 mia. kr., man har villet forære forbrugerne inden for det sidste år, siden CD trådte uden for regeringen. Jeg kan godt huske, at da de var i regering, kunne de godt spare. Det har altså noget med troværdighed at gøre.

Skrumsager Skau (V):

Debatten bliver jo bred, og det synes jeg er udmærket, men som regeringen allerede har oplyst, og som skatteministeren har fortalt os, er energipriserne for øjeblikket under niveauet i foråret 1986, når der justeres for inflationen, måske lige med undtagelse af fyringsolien, som med justeringen for inflationen lå nogenlunde på det niveau, som vi har i dag.

Derfor er der efter Venstres mening ingen grund til at ændre de nuværende energifgifter som et middel til at stabilisere forbrugerpriser-

ne på energiområdet. Det er selvfølgelig heller ikke det, dagsordenen lægger op til, men det er fremtiden, man ser på. Jeg synes heller ikke, der er nogen grund til at gøre det på grundlag af den nuværende konflikt i Golfen, som vi endnu ikke ved hvordan ender.

Forespørgslen vedrører vurdering af de fremtidige energipriser, og på dette punkt kan jeg godt forstå at skatteministeren har tilkendegivet, at det er umuligt at vurdere. Vi ved jo ikke, hvad der vil ske i de kommende uger eller måneder. Vi har dog fået oplyst, at terminspriserne, dvs. levering på 3 måneder, er lavere end spotpriserne for øjeblikket, hvilket indicerer, at markedet i dag forventer faldende priser, men som tidligere sagt kan det se anderledes ud allerede i morgen eller i næste uge.

I påskeaftalen i 1986 var der enighed om at tilpasse afgifterne på energi både op og ned for at stabilisere priserne for forbrugerne. Det betød, at afgifterne skulle reduceres, såfremt verdensmarkedspriserne steg, og forhøjes, såfremt priserne på verdensmarkedet faldt. Det skulle holdes inden for en udsvingsramme på ca. 10 pct. Aftalen blev jo også praktiseret på denne måde, men som vi tidligere har hørt, er aftalen faldet bort i 1989, fordi der var enighed om, at den ikke længere lod sig praktisere, bl.a. fordi der nu var et andet flertal i Folketinget.

Venstre vil dog gerne nu sige, at ordningen på en måde var økonomisk naturstridig, fordi den faktisk betød, at når landet blev fattigere på grund af, at vi skulle betale mere for olien på verdensmarkedet, ja, så skulle forbrugerne stilles, som om intet var hændt, og hvis oliepriserne faldt, ville forbrugerne ikke få nogen som helst glæde deraf.

Det, vi lavede i 1986, havde jo så andre årsager, som vi også har hørt fra den konservative ordfører. Derfor var Venstre ikke imod, at aftalen ophørte, og vi har ingen ønsker om igen at indføre en helt eller delvis automatisk afgiftsordning, der vil medføre, at vi bliver bundet fast til løbende at foretage tilpasning af energifgifterne, således at forbruget stabiliseres.

Umiddelbart lyder løsningen måske tiltalende, fordi vi som forbrugere så holdes skadesløse for energiprisstigninger, som vi ikke selv har nogen direkte indflydelse på; men vi er jo også skatteydere, og regningen vil under alle omstændigheder skulle betales. Samtidig fjerner vi os yderligere fra den egentlige markedspolitik –